

Jsem tak mimo, že sotva vnímám všechny ty lidi kolem... Celá ulice je na nohou a nikdo nechápe, co se to děje... Nějaký kolemjdoucí pár ke mně okamžitě přiběhl a cítím, jak se mne snaží zvednout ze země; někam volají, ale já jsem tak mimo, že vám to přesněji vlastně ani nedokážu popsat...

Odmítla jsem odjet do nemocnice. Nehodlám odkládat policejní vyšetřování – chci to mít z krku hned...! Záchranářům se to moc nelíbilo, ale nakonec jsem dosáhla svého... Sedím tu ve svém ušáku, pravou nohu mám už zašitou i ovázanou a doktor dokončuje poslední steh na levé ruce... Lokální umrtvení – a je to; mne přece tyhle věci nemusí nikdo učit.

Nade mnou stojí hňup... ehmm... teda pardon – policista John Cooper, a ten druhý, takový mladas, který se mi ani neobtěžoval představit, chodí po pokoji a důležitě si dělá poznámky, i když vidím, jak mu cukají koutky, jak se mu chce smát... Cítím se jak prolhanej bastard... Však si poslechněte, jaké otázky mi Cooper klade:

„... a kolik že jste toho včera vypila?“

„Asi čtyři... možná pět piv.“

„Nooó... a nemohla jste si tady ten nábytek čistě náhodou přeskládat sama? Třeba se vám to po těch pár pivech nelíbilo a...“

„Ne, ne a ne! Už jsem vám to říkala třikrát... Nebyla jsem to já! Někdo tu musel být! A nechal mi tu i vzkaz... Nebo jak jinak mi chcete vysvětlit ten nápis, že se setkáme? Vidíte, ne? Je tam jasně psáno WE MEET!“

„No... když si nepamatujete ani to, že jste posouvala gauč, paninko...?“

Nejsem násilný typ, ale představuju si, jak ho po hlavě mlátím palicí, protože tohle tlačení do kouta prostě nemůžu vydržet!

„Mami... díky bohu... Jsi v pořádku? Jak je ti?“ zachránil mě Peter, který sem právě vtrhnul. „... jsem se vyděsil k smrti, když mi zavolali polic...“

Zarazil se, když viděl, jak se Cooper šklebí, že se tak starostlivě plaší...

„To vy jste mi volal?“

„Jo, jo, to já... jestli jste teda syn...?“

„No a co teda? Máte je? Kdo to byl? Co vlastně ukradli, mami?“

Ani jsem nestihla nich říct, protože ten hňup... tedy – ups! – už zas mi to ujelo... Tak ještě jednou: protože ten policista Cooper mi ani nedal šanci...

„Nic. Naprosto nic tu nechybí, víte?!?“

„Nic?“ nechápe Peter. „Tak... tak co se tedy stalo? Já...“

„No... emmm... Můžu s váma na moment mluvit? O samotě?“ tahá Petera stranou, a i když nic neslyším, protože mi doktor zrovna dává přednášku ke všem těm lékům, které mi naordinoval, podle jejich výrazu to bude něco, jako: „Helejte, pane Adams... Neléčí se na něco ta vaše maminka? Myslim jako psychicky nebo tak...?“

„Nooo, neléčí... Ne teď.“

„Ne teď? Hmmm... No dobře... Takhle – nikdo tu nebyl... určitě! Žádný známky vloupání, nic nechybí, nikdo v okolí nic neviděl... Je tu přeskládaný obývací – toť vše, hm?!? Taaakže – uděláme tady zápis, ale to taky od nás bude všechno. Vy si promluvejte s maminkou... Možná že včera trochu přebrala – na nějaký tý vaší oslavě. Co říkáte?“

Co by mu na tohle asi tak mohl říct?! Spíš mu teď za mě asi bude trochu trapně...

„Hmmm... Dobrý, no – promluvim s ní.“

„Já věděl, že s vámi bude rozumnější řeč,“ poplácal Cooper Petera po rameni a houknul na doktora, jestli už je hotovo...

„Jasně... Vyčištěno, zašito – maminka je o lécích poučena,“ zaklapnul lékař svůj kufřík a podal Peterovi ruku na rozloučenou, „takže když se bude šetřit – mělo by to být v pohodě. Kdyby ale cokoliv, tak nám ji dovezte... Tak se mějte, pánové...“

„Dík – čus...“ zdraví se s ním Cooper jak s nejlepším kámošem z hospody. „Hej, Stane, ty taky pohni – balíme! Tak, pani Adamsová, my tady končíme... Dávejte na sebe pozor, a kdyby něco...“

Mrknul na Petera, jako by si snad myslel, že já tý jeho ironii v ksich-tu nerozumím...?! Pardon, že jsem čím dál častěji tak sprostá, ale nějak to ze mne začíná lítat samo... Kor když jsem si myslela, že i Peter pochopil, že tohle jsou přesně ty typy policajtů, kvůli kterým vzniklo tolik vtipů o koblihách... Ale ono ne...

„Tak co s tebou, mami?“ sedl si vedle mne a povzdechl si...

„Je mi jasný, co ti nakukal ten blbej policajt, ale tohle...“ ukázala jsem prstem na každou tu věc, která není na svém místě. „... tohle tady někdo udělal! A já to sakra nebyla!!! Nebo ty si snad taky myslíš, že si tady po nocích rozbíjím obrazy a sestavuju vzkazy?!“

„Uděláš pro mě něco, mami?“ mne si Peter ustaraně obličej v dlaních. „Tak uděláš?“

„Cooo?“

Čtu chvíli v tom jeho pohledu, když mi to pomalu došlo... Už vím, co po mně chce, a můžu vám říct, že jsem tak zklamaná, že už se mu ani nemám chuť dívat dál do očí...

Je to starší pán s drobnými brýličkami, který vám ve dveřích vždy dá přednost... Sako má zapnuté jen na jeden knoflíček, přesně jak etiketa káže – i když mu tedy zpoza něj vylézá poněkud větší břicho – a jeho bílý plnovous i husté vlasy stejné barvy jsou vždy precizně zastřižené, a mimochodem...

... na mahagonovém stole má zlatou cedulku s nápisem Dr. Andrew Simon. Psychiatr, samozřejmě...

„No... A jak jste spala na ten den, co se to mělo stát?“ zadumaně se opírá o stůl a spojenými prsty obou rukou si klepe na bradu. Dělá to vždy, když se mu něco nezdá... Jo, já vám to vlastně ještě neřekla, co? Samozřejmě, že ho dobře znám – nejsem tady poprvé, zato tentokráte neprávem...

„Myslíte – jak jsem se vyspala na ten den, co se to stalo? Rozuměla jsem vám totiž na ten den, co se to mělo stát...“ zlobím se, zapadá v tom jeho koženém křesle naproti němu, protože se mi snaží podsouvat, že se to nestalo – že u mne doma nikdo nebyl. „No... pravda je, že se mi tu noc nespalo nic moc...“

„Nic moc? Můžete být konkrétnější? Nemohla jste usnout? Probouzela se? Měla noční můry...?“

Chvíli váhám, zda mu mám říct pravdu, ale doktorům se přece lhát nemá, ne?

„Emmm... Neměla jsem hezký sen...“

„Zase ohořelí lidé?“

Ach jo... nechce se mi v tom zase babrat, a tak se snažím odpovědi vyhnout... Ale mlčení je taky souhlas...

„Paní Adamsová...“ vstal a posadil se na roh sedačky, která je kousek vedle mého křesla, aby mohl vzít moji ruku a svými dlaněmi ji přátelsky sevřít, „... já vím, že tu se mnou nechcete být – konec konců od toho jsem placený, abych ve vás četl... Ale já jsem tu pro vás! Už vás nějaký ten rok znám a vy mě. Zkuste mi prosím zase důvěřovat... Jestli se s vámi něco děje – věřte, že vy to nepoznáte. Chci vám pomoci, tak mi prosím otevřete cestu...“

Svůj doktorský diplom asi vážně nedostal jen za ty krásný modrý oči, protože je pravda, že se teď cítím tak trochu provinile, a na mém pohledu je to patrně i znát...

„Dobrá,“ vrátil se zpátky za svůj stůl, „myslím, že pro dnešek už stačilo... Ještě mi ale upřímně řekněte – brala jste teď léky?“

„Ne! Žádné léky!“ Tak to zase pozor... ty jsem přece do šuplíku vrátila netknuté, „Nechci do toho zase spadnout...“

„Tak fajn,“ usmál se na mne, ale mám dojem, že o mých slovech pochybuje. „Jedině dobře... Tak se uvidíme za týden, hm?“

Nerada na tohle kývu, jenže moc na výběr nemám, když nechci ztratit svého jediného syna... Popadla jsem berle – mám tu nohu alespoň pár dní nechat odpočívat – ale i jen o té jedné odtud peláším jako zajíc...

Od psychiatra domů mne odváží Peter. Vzal si dnes půl dne dovolenou, aby mě sem mohl hodit. Nevím, třeba se bojí, že je to moc daleko, když jsem teď trochu potlučená – mohl mi přece jen půjčit své auto...? Ale mám spíš dojem, že chtěl osobně dohlídnout na to, abych do Simonova křesla prosezeného od všech těch bláznů skutečně dosedla... Cítím, jak se na mě dívá, ale já jen tupě zírám z okna a nechce se mi s ním o ničem ani bavit...

„Tak už se na mě nezlob, mami,“ sáhnul mi po ruce a stiskl ji. „Já vím, že je ti to nepříjemný, ale chci si být jistý, že budeš v pořádku...“

Ne, ne... Žádné odpouštění nebude... Neřekla jsem mu na to ani slovo a svoji ruku jen našťvaně stáhla... a naopak...

... když jsme dorazili před dům, odpoutala jsem se dřív, než Peter stihl auto vůbec zastavit. Chtěl rychle vyskočit, že mi pomůže z auta, ale to tak...

„Sed! Já to zvládnou sama!“ sykla jsem na něj zle a už si pajdám pro berle do kufru...

„No tak, mami...“ předběhl mě a začal je rychle vytahovat. „Nebud jak malá holka, vždyť...“

„Nech mě! Umím se o sebe postarat... Neměla jsem se sem nikdy stěhovat! Suzanne měla výjimečně pravdu. Byl to blbej nápad!“

Vytrhla jsem mu ty hole a jdu domů – mám klapky na očích jako kůň, protože nechci nic vidět ani slyšet. Takže jsem si vůbec nevšimla, jak Peter pozoruje sousedku Bodkinovou, která dělá, že zalévá kytky. Jenže její konvička je průhledná a žádná voda v ní není. Peter jí s úsměvem zamával... A ona? To víte, že tam chtěla špízlovat inkognito – takže na něj jen dotčeně mávla a zalezla domů...

Doma jsem odložila berle do kouta v předsíni a pajdám vedle do kuchyně. Je to bizarní, ale i když tu někdo byl – a já prostě vím, že jo – tak se tady teď stejně cítím líp než tam venku... Udělám si čaj. Konvičku s takovým tím pískacím pístem, který vám ohlásí, že se voda už vaří, doma nejspíš už ani nemáte – ale já jo. A miluju ji. Mám ji od své maminky a je výjimečná. Je totiž květovaná a strašně veselá, takže ji za žádnou umělotinu do elektriky nikdy nevyměním...